

Recensie: Kapitein Winokio 👍👍👍👍****

Leuven Air
zaterdag 31 juli 2021

foto © Kapitein Winokio

Recensie:

'Werchter Parklife is niet geschikt voor kinderen' klonk het uit de mond van Nele Bigaré, het hoofd marketing en communicatie van Live Nation België naar aanleiding van een klacht van een mama die het schandelijk vond dat ze de volle pot moest betalen voor een ticket om haar zes maanden oude baby mee te mogen nemen naar het concert van De Mens en Ruben Block eerder deze maand. Om die verklaring moesten wij eens hartelijk lachen. Temeer omdat haar eigen medewerkster Lotte D. in april vorig jaar haar Facebookomslagfoto veranderd had. Daarin zien we hoe Lottes peuter in de backstage van Rock Werchter haar hand tegen een spandoek van het festival houdt. Die foto is door verschillende collega's van Live Nation Belgium overigens " terecht " geliket omdat die schattig is. In het commentaar lezen we 'Toch iemand die Rock Werchter recht houdt (sic.)'. Het is alweer pijnlijk vaststellen hoe tactloos en toch ook wel een beetje wereldvreemd die reactie van Bigaré is waar we dan ook eens hartelijk om hebben moeten lachen. Uiteraard is die kritiek van die muzikfan terecht en haar analyse correct dat Live Nation winst maken voorop stelt. Het is maar een kleine moeite om er een mouw aan te passen en die baby een kortingtarief te gunnen. Maar neen, customer centricity daar heeft deze marketing en communicatieverantwoordelijke kennelijk nog nooit van gehoord. En als ze dat wél deed, dan passen ze die alvast de afgelopen decennia niet of nauwelijks toe bij Live Nation Belgium. Triest, zeer triest is dat. Al een geluk dat Leuven Air wél geschikt is voor kinderen. Sterker nog, speciaal voor die kampioenen, mama's, papa's, plusmama's en -papa's, oma's en opa's, nonkel en tantes boekte het niemand minder dan kapitein Winokio.

'Heeft iedereen goed geslapen?' vroeg de kapitein aan het Leuvense publiek voor ie dé vraag van de namiddag stelde of ze ook allemaal hun tandjes wel goed gepoetst hadden. Gretig met een kinderlijke fierheid toonden ze hun parelwitte melktandjes. Heerlijk ondeugend vroeg de zanger wie er thuis de luidste protjes maakt. Dat bleek bij de meeste kinderen de papa te zijn. Met 'het protjeslied' stak Kapitein Winokio dan ook logischerwijze van wal.

Wat ons opvalt is hoeveel energie zo'n show van Kapitein Winokio ons geeft. Volledig opgeladen kunnen we het weekend aan na een veel te korte nacht, lijkt het wel achteraf. Die energie kunnen we verklaren door de hoge mate van interactie met de kinderen die te zien is. Neem nu het Kietellied (op de tonen van 'Tequila'). Tijdens dat nummer mogen de kampioenen hun ouders kietelen, waarna de rollen omgekeerd worden wat tot gegil leidt en achtervolgsscènes rond de tafeltjes van de verschillende bubbels die spannender ogen dan de gemiddelde Mission Impossible of James Bond-film. Geweldig ook hoe die ouders opgepookt worden om hun kroost de stuipen op het lijf te jagen wanneer hij hen zegt 'er mag een beetje meer horror in'.

Dat doet ie overigens nog eens fijntjes over tijdens 'Krab de kapper' waarbij eerst de kinderen met hun twee wijsvingers en middelvingers het haar van hun ouders mogen knippen en daarna de ouders hun 'krokodillenscharen' mogen bovenhalen en zich niet hoeven te beperken tot het knippen van het haar. Ook de neus en de oren mogen onder handen genomen worden. Ook dat levert fantastische taferelen op met heel wat gegil.

Tussendoor boorde Kapitein Winokio in zijn set die uit maar liefst twintig nummers

bestond, een concert dat overigens een kwartier langer duurde dan gecommuniceerd werd, verschillende genres aan. Van de twist in 'De Twist', de Russische volksdans 'Kalinka' (waarbij hij in het begin een papa kennelijk 'kaka' hoorde zingen, wat ook niet anders kan trouwens), de door iedereen pittig meegeklapte flamenco uit 'Mijn huisje', de boogiewoogie van 'het Papalied' en de bamba van 'het Kusjeslied' waarbij er in de bubbels gekust mocht worden. Ook klassiekers als 'We stegen met een zucht', hier op het einde enkel begeleid door basdrum zodat het publiek het uit volle borst kon meezingen en 'Twee handjes op de tafel' (inclusief choreografie die de kampioenen ook moeiteloos kunnen uitvoeren aan een intergalactische supersonische snelheid waar de Jeff Bezossen en Richard Bransons van deze wereld alleen maar jaloers om zouden kunnen worden), mochten niet ontbreken.

Conclusie: vergeet het afscheid van Klaasje bij K3 van het vorig jaar dertig miljoen euro verlies lijdende Studio 100. Vergeet Werchter Parklife. Met Kapitein Winokio komt alles goed. En het jongetje dat op de schouders van de papa achter ons Leuven Air verliet? Dat gaf het concert twee dikke duimen. Wij overwegen nu om tijdens onze volgende redactieraad ons sterrenstelsel om te turnen in duimpjes.

< Bert Hertogs >